Qui ens havia de dir fa uns mesos que, com a policies, ens tocaria viure una situació com aquesta, més de pel·lícula de ciència-ficció

Opinió | 04-04-2020 | 23:17



Com un Estat democràtic de dret es veuria colpejat per un petit virus que, fins el dia d'avui, està causant més de 150 morts per dia a Catalunya i milers arreu del món. La gent confinada a casa, restriccions de drets fonamentals, mesures d'autoprotecció, l'espai Schengen controlat per fronteres, un mal son per molts, una desgràcia per altres que han perdut familiars i no han pogut acomiadar-los.
Com hem viscut nosaltres, els policies, tota aquesta incertesa? Doncs, dia a dia. Amb por, no per nosaltres, però si pels nostres que ens esperen a casa.

Hem canviat els nostres hàbits, els nostres protocols d'actuació, la nostra socialització entre companys, els quadrants laborals han estat modificats a torns de 12 hores per poder donar resposta a totes les necessitats de l'Estat d'Alarma declarat pel Govern. Tot enfocat a la nostra autoprotecció, a la del demès i al compliment del Reial Decret d'Estat d'alarma.

A l'inici de cada servei només podem coincidir en els vestuaris els agents que integren un mateix escamot, evitant d'aquesta manera la relació entre agents de diferents torns. A l'inici i al final de cada torn s'han de desinfectar els espais comuns com despatxos, la sala operativa i els vehicles policials, també tots hem de revisar que portem el material de protecció personal com guants i mascaretes abans de sortir al carrer.
Els serveis d'aquests dies han anat relacionats, en més d'un 90%, a vetllar pel compliment del Decret d'Estat d'Alarma, a controlar que s'efectua el confinament i que qui circula ho pot fer perquè està dintre dels casos excepcionals contemplats pel Govern. Com a norma general, la ciutadania està confinada a casa, però sempre ens trobem amb la picaresca de voler aprofitar alguna de les excepcions per sortir o, fins i tot, del que encara no s'acaba de creure la situació o no acaba de percebre la seva gravetat.

La picaresca més comuna que ens trobem, i la més difícil de controlar, són les compres petites diàries: la gent aprofita per sortir diverses vegades del dia, les passejades quilomètriques dels animals de companyia, les passejades per zones poc transitades com poden ser pel Camí de Ronda o, fins i tot, pel bosc agafant espàrrecs.

El més sorprenent de tot són els carrers desèrtics del poble del #365, on les botigues no tanquen mai i on els caps de setmana s'omplen de visitants

Aquests dies, metafòricament, els policies semblem Robin Hoods llançant fletxes, a la caça dels que no estan confinats, pel bé social. Moltes vegades aquestes fletxes eren informatives, sobretot al principi. Però, està clar, que va arribar el moment que aquestes fletxes anessin acompanyades d'una sanció perquè, lamentablement, és la manera de posar ordre al compliment de la norma.

Qui ens havia de dir que, d'un dia per l'altre, canviaria tant la nostra manera d'actuar, era inimaginable fer un control policial i que la funció principal del policia sigui preguntar - On es dirigeix? - D'on ve? - Quina és la seva professió? I que a més poguéssim denunciar el fet d'anar a un lloc o un altre, depenent de la situació. A més a més, totes aquestes preguntes sota unes mesures de protecció extremes i sota la pressió de no saber si la persona amb la qual estàs parlant pot estar contagiada o no.

Fins avui dia podria destacar algunes intervencions que hem tingut, les quals podrien ser més rellevants, com la detenció de dues persones multireincidents, amb una desena de denúncies acumulades cadascú per incompliment del confinament i que a més provocaven alarma social entre els veïns del municipi pel seu comportament incívic. També el visitant de segona residència qui ens va manifestar que venia a confinar-se a Platja d'Aro perquè la seva dona era metgessa i estava confinada a casa seva a Barcelona per haver donat positiu en Covid-19.

Anècdotes aquests dies podríem explicar moltes, però el que m'ha cridat molt l'atenció és la capacitat que té molta gent en trobar l'excusa perfecte, com quan érem petits i li explicàvem a la mestra que no havíem pogut presentar el treball perquè el gos se l'havia menjat. El que han d'entendre és que a nosaltres no ens enganyen, sinó a ells mateixos, ja que estem parlant que el pitjor no és que la policia et denunciï, sinó que et pots contagiar amb el Coronavirus i pots contagiar als demés.

Està clar que aquesta pandèmia s'atura amb la col·laboració de tots, per això, nosaltres com a policies també valorem que la gent es quedi a casa i, a part, també ho agraïm perquè, en certa manera, també ens protegeixen a nosaltres, l'esforç és mutu.

Les mostres d'agraïment es poden veure a totes les xarxes socials, com vehicles policials recorrent carrers amb les seves llums i prioritaris agraint a la ciutadania el seu confinament, valorant el treball dels sanitaris, farmacèutics, treballadors de residències de gent gran, etc... I com aquestes mostres d'agraïment són retornades amb aplaudiments.

Sobre el meu punt vista, no tot és dolent. He pogut experimentar que, quan les coses es posen lletges, hi ha més companyerisme, més mostres de solidaritat, respecte, feedback, es valoren les petites coses que fins ara no valoràvem, tot plegat ens ha fet més persones a tota la societat.

Autor: Marc Usas / Policia Local de Castell-Platja d'Aro